

snart er to Aar, siden jeg for mit Vedkommende hørte fra dig?“

Torben nikkede.

„Jamen det er absolut højst utilstadeligt — som vor gamle Rektor sa'. Du har med andre Ord gaaet her og glemte baade dine Venner og Veninder.“

„Det har jeg naturligvis ikke. Men hvad skulde jeg skrive om? Jeg oplever jo ikke andet end at være syg, og det er i Længden ikke noget interessant eller opbyggeligt Emne for de raske. Jeg har villet, at I allesammen skulde tænke paa mig som paa en Afdød — for det er jeg jo i Virkeligheden. Det troede jeg ogsaa, I havde forstaaet.“

„Nej, hør nu, kære Ven! Du tager virkelig altfor tungt paa din Tilstand. Vistnok er du ikke rask, men —.“

„Anstreng dig ikke!“ afbrød Torben ham. „Jeg er kaput, du! Det har jeg længe vidst. — Og nu har vi talt nok om mig.“

Professoren tav et Øjeblik. Hvorpaa han igen gav sig til at snakke om København og fælles Bekendte. Ligesom tilfældigt nævnede han ogsaa sin Kusine, Jytte Abildgaard; men da han saae, hvordan den blotte Lyd af Navnet fik Vennen til at vende Øjnene bort som for et altfor pludseligt og voldsomt Lys, bøjede han hurtigt af og spurgte til hans Søvn og Appetit.

Lidt efter sagde han:

„Jeg sendte dig forleden et Kort for at forberede dig paa min Ankomst. Har du faaet det?“

„Ja.“